

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 1092/2010/MHZ - Prodlení při vyřizování stížnosti na porušení právních předpisů

Rozhodnutí

Případ 1092/2010/MHZ - **Otevřeno dne** 07/06/2010 - **Rozhodnutí ze dne** 20/12/2010 -
Dotčený orgán Evropská komise (Vyřešeno orgánem) |

Stěžovatelka je rozvedená polská občanka, která se svými dětmi žije v Polsku. Její bývalý manžel požádal o rodinné přídavky v Rakousku, kde žil a pracoval. Vzhledem k tomu, že nebylo pravděpodobné, že stěžovatelka a její děti od otce přídavky obdrží, požádala stěžovatelka rakouské orgány, aby jí přídavky vyplácely přímo. Tyto orgány to však odmítly se zdůvodněním, že děti nemají na přídavky nárok, protože nežijí se svým otcem v jedné domácnosti. Stěžovatelka pak podala stížnost Komisi na to, že Rakousko porušilo nařízení (ES) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Evropské unie. Komise ji informovala, že její věc bude vyjasněna rozhodnutím Soudního dvora o předběžné otázce v podobné věci. Poté, co Soudní dvůr vydal své rozhodnutí, však Komise stěžovatelku nekontaktovala. Do té doby uplynuly téměř tři roky bez jakýchkoli výsledků. Stěžovatelka proto podala stížnost veřejnému ochránci práv.

Ve svém stanovisku Komise vysvětlila všechny procesní kroky, které během výše zmíněné doby učinila. Tyto kroky se týkaly řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, mechanismu zřízeného výše uvedeným nařízením, mediace mezi příslušnými polskými a rakouskými orgány a postoupení věci Správní komisi pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků. Kromě toho Komise uvedla, že rakouské orgány nakonec příslušnou platbu ve prospěch stěžovatelky provedly. Následně stěžovatelka veřejného ochránce práv informovala, že je s výsledkem kroků Komise plně spokojena.

Vzhledem k tomu, že kroky Komise ve věci stěžovatelky byly účinné, veřejný ochránce práv případ uzavřel jako vypořádaný Komisí. Uznal, že Komise učinila maximum, aby stěžovatelce pomohla, a ocenil tento orgán za konstruktivní přístup k jeho šetření.

Skutečnosti, které vedly k žalobnímu důvodu

1. Stěžovatelka, rozvedená polská občanka, žije se svými dětmi v Polsku. Je jejich zákonným zástupcem. V rozhodné době byla stěžovatelka zaměstnána v Polsku, ale podle polského práva neměla nárok na rodinné dávky, protože její příjem na rodinného příslušníka byl vyšší než vnitrostátní strop. Bývalý manžel stěžovatele a otec výše uvedených dětí žili a pracovali v Rakousku. V roce 2005 požádal o rodinné dávky podle rakouského práva.

2. Vzhledem k tomu, že je nepravděpodobné, že by stěžovatelka a její děti pobíraly rodinné přídatky od otce, obrátila se v roce 2005 na rakouské orgány. Učinila tak prostřednictvím příslušné polské instituce za účelem získání rakouských přídatků přímo v Polsku. V důsledku toho rakouské orgány předaly stěžovateli rodinné dávky za rok 2005. Tyto orgány však následně rozhodly, že výše uvedená platba byla provedena omylem a že bývalý manžel a otec stěžovatelky jejich dětí nesplnili nezbytné podmínky způsobilosti. Zastávali názor, že otec, který nebydlí se svými dětmi, nemůže být považován za rodinného příslušníka podle nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (dále jen „nařízení“) [1] [Odkaz] a v souladu s rakouským právem (Familienlastenausgleichsgesetz z roku 1967).

3. Stěžovatel se poté obrátil na rakouská i polská centra SOLVIT, ale obě centra případ uzavřela jako nevyřešená dne 6. listopadu 2007. Doporučily stěžovateli, aby se obrátil na Komisi.

4. V roce 2007 zaslal stěžovatel Komisi stížnost. Komise vrátila svůj případ rakouským orgánům a stížnost o tom informovala. Informovala rovněž příslušné polské orgány.

5. Stěžovatelka následně podala svou první stížnost veřejnému ochránci práv (1664/2008/(AW)MHZ). Vzhledem k tomu, že stížnost byla namířena proti rakouským orgánům, nespadá do mandátu veřejného ochránce práv. Veřejná ochránkyně práv proto případ uzavřela a doporučila stěžovateli, aby se znovu obrátil na Komisi. Dne 24. listopadu 2008 rovněž zaslal Komisi dopis, v němž ji informoval o stížnosti.

6. Následně si stěžovatel znovu stěžoval Komisi. Komise předala svou stížnost rakouské člence Správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků s žádostí o přezkoumání případu a o odpověď přímo stěžovateli a Komisi v kopii.

7. Na základě oficiální žádosti polských orgánů poté správní komise projednala otázku, kdo by měl být považován za „rodinného příslušníka“ podle definice obsažené v nařízení. Rakousko trvá na svém dřívějším stanovisku, zatímco Komise a zbývající stávající členské státy byly proti rakouskému postoji. Komise se obrátila na polské a rakouské orgány, aby případ stěžovatele vyřešily prostřednictvím dvoustranných kontaktů. Následná dvoustranná jednání však nebyla úspěšná, protože Rakousko stále odmítlo zaplatit.

8. V důsledku toho Komise na konci roku 2008 zaregistrovala stížnost stěžovatele jako stížnost pro nesplnění povinnosti. Komise měla za to, že i) nařízení je použitelné na situaci stěžovatele a že ii) Rakousko by mělo vyplácet příspěvky podle evropského práva. Vzhledem k tomu, že Rakousko tak odmítlo, měla Komise v úmyslu zahájit proti němu řízení o nesplnění povinnosti. Dne 6. listopadu 2008 Komise v rámci své odpovědi na jeho dopis týkající se stížnosti stěžovatele 1664/2008/(AW)MHZ informovala veřejného ochránce práv o svém záměru pokračovat v řízení o nesplnění povinnosti. Poskytla rovněž vyčerpávající informace o případu stěžovatele a nabídla, že zašle překlad svého dopisu do polštiny. Veřejný ochránce práv předal překlad stěžovateli.

9. Dne 25. srpna 2009 jí Komise v odpovědi na dopis stěžovatelky ze dne 15. června 2009 sdělila, že:

a) podnikla formální procesní kroky k vyřešení právních otázek souvisejících s jejím případem a

B) poskytne jí další informace, jakmile se i) informace o formálních krocích Komise proti Rakousku zveřejní; nebo ii) pokud postup vyžadoval opatření ze strany stěžovatele nebo měl významný výsledek;

C) její případ by mohl být objasněn rozhodnutím Soudního dvora o předběžné otázce položené rakouským Nejvyšším správním soudem v podobné věci (věc C-363/08 *Slanina*).

10. Dne 26. listopadu 2009 vydal Soudní dvůr rozhodnutí o předběžné otázce ve výše uvedené věci [\[2\]](#) [\[Odkaz\]](#). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka od Komise neobdržela žádné informace, zaslala jí dne 15. ledna 2010 upomínku. Komise na její upomínku neodpověděla a neinformovala ji o tom, zda dospěla k věcnému rozhodnutí ve věci její stížnosti pro nesplnění povinnosti. V té době jí rakouské orgány nevyplácely rodinné přídavky.

11. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem se stěžovatel znovu obrátil na veřejného ochránce práv. V projednávané věci byla její stížnost namířena proti Komisi.

Předmět šetření

12. Veřejná ochránkyně práv se rozhodla zahájit toto šetření v souvislosti s následujícími tvrzeními a tvrzeními.

Tvrzení:

(1) Komise o stížnosti stěžovatele proti Rakousku nerozhodla v přiměřené lhůtě.

(2) Komise na její dopis ze dne 15. ledna 2010 neodpověděla.

Nárok:

Komise by měla v souvislosti s jejím případem přijmout účinná opatření.

Šetření

13. Stížnost byla zaslána veřejnému ochránci práv dne 9. května 2010. Dne 7. června 2010 veřejný ochránce práv zahájil šetření a zaslal stížnost Komisi s žádostí o stanovisko do 30. září 2010. Dne 25. srpna 2010 zaslala Komise své stanovisko. Následně zaslala překlad stanoviska do polštiny, který byl předán stěžovateli s výzvou k předložení připomínek. Dne 19. září 2010 předložila stěžovatelka svá vyjádření.

Analýza a závěry veřejné ochránkyně práv

A. Důvěrné neposkytnutí odpovědi na dopis ze dne 15. ledna 2010 a ii) rozhodnutí o stížnosti stěžovatele proti Rakousku v přiměřené lhůtě a související tvrzení

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

14. Stěžovatelka tvrdila, že ačkoli Komise oznámila, že její případ může být objasněn Soudním dvorem v podobné věci, kterou Soudní dvůr vydal v listopadu 2009, Komise jí neposkytla relevantní informace předtím, než podala stížnost veřejnému ochránci práv.

15. Komise rovněž ignorovala její připomenutí ze dne 15. ledna 2010.

16. Komise ve svém stanovisku zdůraznila, že je na příslušných vnitrostátních institucích, aby stanovily a rozhodly, zda jsou v každém jednotlivém případě splněny podmínky stanovené v jejich příslušných vnitrostátních právních předpisech, případně ve spojení s nařízením. I když je takové rozhodnutí záporné, Komise nemůže v jednotlivých případech zasahovat do vnitrostátních správních a/nebo soudních řízení.

17. Vzhledem k tomu, že věc stěžovatele se týkala významného právního problému, Komise učinila vše pro to, aby prošetřila faktickou situaci a příslušné vnitrostátní právní předpisy. Komise dospěla k závěru, že Rakousko by mělo stěžovateli vyplátit výhody. Proto se rozhodla zahájit proti Rakousku řízení o nesplnění povinnosti za účelem vyjasnění složité právní otázky. Dne 9. října 2009 tak zaslala Rakousku výzvu [3] [Odkaz], na kterou Rakousko odpovědělo dne 9. prosince 2009 [4] [Odkaz]. Rakouské orgány ve své replice odkázaly na rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 2009, *Slanina*. Požádaly Komisi, aby řízení o nesplnění povinnosti pozastavila do doby, než rakouský Nejvyšší správní soud vydá své rozhodnutí poté, co mu Soudní dvůr věc vrátí. Na základě žádosti Soudního dvora [5] [Odkaz] musí uvedený vnitrostátní soud rozhodnout o podmínkách, za nichž musí být osoba, která nebydlí ve společně

domácnosti, uznána za rodinného příslušníka. Rakouský Nejvyšší správní soud v této věci dosud nerozhodl.

18. Rozsudek ve věci *Slanina* však obsahoval další výkladové prvky, které pomohly objasnit situaci stěžovatele. V důsledku toho byly útvary Komise v tomto ohledu v pravidelném neformálním kontaktu s příslušnými rakouskými orgány. Komise se omluvila za to, že neodpověděla na dopis stěžovatelky ze dne 15. ledna 2010, a vysvětlila, že tento dohled byl způsoben nedostatkem významného vývoje v jejím případě.

19. Dne 27. května 2010 příslušné rakouské ministerstvo informovalo Komisi, že v květnu 2010 příslušná rakouská instituce zaplatila stěžovateli částku 17 939,40 EUR jako nedoplatek z ledna 2006. Ministerstvo rovněž informovalo Komisi, že v budoucnu bude stěžovateli pravidelně vyplácet splatné rodinné dávky. Téhož dne rakouské ministerstvo informovalo příslušné ministerstvo v Polsku („*Instytucja lacznikowa*“) o vývoji případu stěžovatele.

20. Komise dospěla k závěru, že věc byla vyřešena v plném rozsahu. Komise v této fázi čekala i) písemné potvrzení platby rakouskými orgány a ii) změnu jejich postoje v návaznosti na rozhodnutí Soudního dvora ve věci *Slanina*. Jakmile k tomu dojde, Komise by mohla ukončit řízení o nesplnění povinnosti proti Rakousku. Komise rovněž uvedla, že stížnost podaná veřejnému ochránci práv byla podána před tím, než rakouské orgány provedly příslušnou platbu.

21. Stěžovatelka ve svých připomínkách potvrdila, že obdržela výše uvedenou platbu od rakouské instituce a že ji tato posledně uvedená instituce ujistila, že pobírá rodinné dávky od Rakouska každé dva měsíce. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka potvrdila, že je s výsledkem svého případu plně spokojena a že již „*na nic nestěžuje*“.

Hodnocení veřejného ochránce práv

22. S ohledem na připomínky stěžovatelky a na skutečnost, že se opatření Komise ve vztahu k jejímu případu ukázala jako účinná, veřejná ochránkyně práv věc uzavře tak, jak ji vyřešila Komise.

23. Konstatuje, že ačkoli Komise řešila případ stěžovatele přibližně tři roky, ujistila se, že během této doby přijme opatření na všech možných úrovních (řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, použití mechanismu zavedeného nařízením, zprostředkování mezi příslušnými polskými a rakouskými orgány, postoupení Správní komisi pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků [\[6\]](#) [\[Odkaz\]](#) a neformální kontakty s rakouskými orgány). Veřejný ochránce práv uznává, že Komise učinila vše pro to, aby pomohla stěžovateli a mnoha dalším osobám, které se mohou nacházet v podobné situaci. Tím jasně ukázala, jak může být pro občany užitečná při zajišťování toho, aby členské státy dodržovaly právní předpisy EU.

24. Kromě toho veřejná ochránkyně práv bere se souhlasem Komise na vědomí konstruktivní přístup Komise k tomuto šetření. Komise nejenže zaslala stanovisko ke stížnosti jeden měsíc

před uplynutím lhůty stanovené veřejným ochráncem práv, ale rovněž mu poskytla vyčerpávající vysvětlení a kopie všech příslušných dokumentů podporujících její stanoviska.

B. Závěry

Na základě svého šetření této stížnosti ji veřejný ochránce práv uzavírá s následujícím závěrem:

Orgán stížnost vyřídil ke spokojenosti stěžovatele.

Stěžovatel a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

P. Nikiforos Diamandouros

Ve Štrasburku dne 20. prosince 2010

[1] [\[Odkaz\]](#) Úř. věst. L 149, s. 2. Nařízení bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1).

[2] [\[Odkaz\]](#) Viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2009, *Romana Slanina v unabhängiger Finanzsenat Aussenstelle Wien*, C-363/08, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

[3] [\[Odkaz\]](#) Komise ke stanovisku připojila kopii této výzvy.

[4] [\[Odkaz\]](#) Komise ke stanovisku připojila kopii odpovědi Rakouska na výzvu dopisem.

[5] [\[Odkaz\]](#) Bod 27 rozsudku *Slanina* zní následovně: „[...] přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda je v projednávané věci splněna podmínka stanovená v čl. 1 písm. f) bodě i) nařízení č. 1408/71, tj. zda dítě, i když nebydlí se svým otcem v období dotčeném ve věci v původním řízení, by mohlo být pro účely vnitrostátního práva považováno za „rodinného příslušníka“ svého otce, a pokud tomu tak není, zda by mohlo být považováno za „převážně závislé“ na něm.

[6] [\[Odkaz\]](#) Na základě článku 80 nařízení byla zřízena Správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků. Skládá se ze zástupce vlády z každého členského státu. Jeho povinností je zabývat se všemi administrativními otázkami a otázkami výkladu vyplývajícími z nařízení a podporovat a rozvíjet spolupráci mezi členskými státy v otázkách sociálního zabezpečení modernizací postupů pro výměnu informací. Evropská komise se účastní jednání jako poradce.